

תיאטרון

המירסם החדש לרבימכר בתיאטרון הוא מחזות לסי מישפטס, אם לשפוט לסי הרפרטואר של התיאטרון הקאמרי, אשר בעוד הוא מעלה את משפט הסופרים בנינינגרד, הודרו להעלות שוב את היכל המשפט על הבימה, הפעם בהפקודה,

תאומי זכר

(במקור „משפט אנדרסונוויל“), פרשה הי מבוססת על מיקרה שהיה, כאשר קצין דרומי הועמד לדין בארצות-הברית, לאחר מלחמת האזרחים, בעוון רצח והתעללות בשבויים במחנה אנדרסונוויל, עליו פיקד.

אם מחזה זה צריך לעמוד על אחריותו של הפרט למעשיהוועה של המלחמה,

הרי זהו הנסיון הדליל והקלוש ביותר בכיוון זה, ולאנשים אשר מכירים מן היסטוריה הקרובה מאוד את מישפטי נירנברג ואייכמן, והטעוניהם אשר הושמעו בהם, נראית המוסריות ההסגנתית של ה"חובע, הקשיחות של השופטים והערמור מיות-כביכול של הסניגור, כהולמים ביו"ת הצגת מחזמר בגימנסיה. כשחומר כזה בידיהם, כל מה שהשחקנים יכולים לעשות הוא לביים התקפות היסטוריה מדומות, עצבנות שאינה קיימת ורוגז מעושה, ואפילו זאבים ותיקים ומ"נוסים כמו עורד תאומי, יהודה פוקס או שמעון בר, אינם יכולים לצדקנות הפרייטניג של תפקידהם, ומחששים זה את זה על הבימה הגדולה-מדי של אולם הקאמרי.

האמריקאים הצטיינו תמיד בכתיבת מחזות על אלימות ורדיפת-בצע, וככל שרי-מתייחיהם עולה, כך נוטה כף-המאזניים יותר לטובת האלימות במחזותיהם. ישראל הורוביץ (31), מן הכוחות הצעירים והמבטיחים שם, עושה רושם שהוא מסוגל לכתוב בקלות דוקטורט בנושא.

בשני המערכונים המוצגים עתה בארץ (מועדון צוותא בשיתוף עם תיאטרון ה"קאמרי"), תופסת האלימות את התפקיד הראשי, והיא המפעילה העיקרית של ה"דמויות.

המערכון הראשון, והמפורסם יותר, ההודי רצח לברונקס הוא הפחות מקורי והפחות-מעניין בין השניים. בתחרות אוטובוס מרוחקת בניו-יורק, ממתנינים שני פרחים מקומיים והודי זקן, שאינו דובר מילה אחת אנגלית. כמינהג הסירי החיים האמריקאיים, המצב גולש במהירות מופרות להחלפת מהלומות, ניבולי-פה ב"סיטונות, ולמישחקים בהם שותף גם ה"הודי, למרות רצונו - מישחקים מסוכנים שסופם אסון.

מדוע הם מתנהגים כך? ובכן, אמא זור, גו, אבא ברח מן הבית, עבריינות-נוער,

קצינת-מיבחן שאינה מבינה מאומה. זה נשמע מצחיק? נכון, בספור הפרברים ליגלגו הביריונים עצמם על תירוצים אלה בפני השוטר קרופקה. לכן, כאשר הוררי

וישנסקי, כרמון, לוי

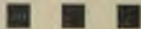
ביץ מתייחס לכל זה ברצינות מוחלטת, וחושב כי יש בכך חשיפת אמת עמוקה, נראה הדבר קצת מוגזם. מה עוד שהמצב הדרמטי שקוף, וברור מן הרגע הראשון מה עתיד לקרות, מאחר וזה קרה בהודי דמויות קודמות רבות, ואילו לשלמה וי-שינסקי וליוסי יבלונקה חסרה אותה מ"דת פראות תהומית, המצליחה להעניק ל"כל הסיפור הזה מימד מהימן.

לעומת זאת, תור הוא מערכון פיקח, כתוב בהרבה כישרון וניחן בתכונה נדי"רה אצל מחזאים אמריקאים זועמים: חוש"הומור, זהו סיפור על תור אבסטרקטי, ועל ארבעה גברים ואשה הנלחמים על המקום הראשון באמצעים לא-דוקא כש"רים ומהוגנים. במערכון זה הצליחה הבימאית עזנה שביט, להגיע, על הבימה, לבאלט של סיטואציות קומיות המתחלפות במהירות רבה, והיא מנצלת את כל ההב"רקות הטמונות בתוך הטקסט. שחקניה

(אל יבלונקה, ויישנסקי ואלברט כהן, ה"הודי מן המערכון הראשון, מצטרפים יוסף כרמון ורחל לוי). אמנם עושים הצגות יותר מהם משחקים, אבל קצב ההצגה הוא שוטף, והבזקות הדיאלוגים תכופות כל כך, עד שהתוצאה היא מרתקת ומ"עניינת בהחלט. כדאי לראות.

תקליטים

אוריה היפ היא אחת מאותן להקות קצב התקופות את אזני-המאזין במהלך-מות-צליל אדירות עד כדי כך, שאוון בלתי מאומנת ובלתי מחוסנת עלולה לאבד את צלילתה. אולם מי שמצליח לעמוד במיתקפה הראשונה, לפזר את ענני-החל"מות של הקצב (שאינו מגוון ביותר, אך לעומת זאת הוא דופק בעקשנות של פטיש אוויר) יכול להבחין בכמה דברים יפים: בסממני מנגינות צועניות (אחד השירים גם נקרא צועני) בשרידי בלדות אנגליות ובשירים של שירים רומנטיים שיצאו מן האופנה, ולפחות בשיר אחד, עורו, כווננו רובינס, המתאר קרב, מתחילתו ועד סופו.

מאז קוננה „ראו, מה הם עשו לשירי" היתה מלאני לזמרת אופנתית מאוד בי ארץ. אבל, שורה אחת מאותו להיט עשויה, בסופו של דבר להיות בעוכריה. אם יהיו קונים לדמעות, אהיה עשירה בודאי" שרה באותה קינה. אף כי הת"כוונה לגודל היגון שבליכה, הרי יש לכך גם משמעות צינית יותר.

למישמע תקליטה החדש בארץ (בודהה 2318006) קשה שלא להרהר בסכנות המ"אימות על מי שהקינה הופכת אצלו ל"שיטה. מלאני נשמעת אמנם כנה בתלונ"תיה נגד החברה, בין אם היא מתריעה נגד ערים האוכלות את יושביהן או מוחה על מוחים שאינם יודעים בדיוק למה מת" (המשך בעמוד 12)

הקו הבטוח בין שתי נקודות

